

Heid Cat zondag 17 3^e nut

“Ten derde is ons de opstanding van Christus een zeker pand van onze zalige opstanding”

1 de zaligheid met ons lichaam 2 de zorg voor ons lichaam 3 de zekerheid van ons lichaam

Gemeente,

De catechismus heeft het over Jezus. Over Zijn lijden. Daarin zien wij Zijn liefde en de schatten die daaruit voortvloeien. En nu over Zijn verhoging. Daarin zien wij Zijn macht en de rijkdommen die daaruit voortvloeien. We zijn nog maar bij het eerste moment van Jezus' verhoging: Zijn opstanding. Die toont Zijn macht: Hij heeft de dood overwonnen. En daar zit rijkdom in. Ten eerste dat Hij Zelf zondaren tot geloof brengt. Ten tweede dat Hij leven geeft met Hem opgewekt. En ten derde dat Hij ook ons lichaam zal opwekken in heerlijkheid. En dat derde, daar gaat het vanavond over.

1 de zaligheid met ons lichaam

Dat de opstanding van Jezus een zeker pand is. Een zeker bewijs is. Een vaste garantie geeft van onze zalige opstanding. Dat brengt I Corinthe 15 tot uitdrukking door de woorden: maar nu, Christus is opgewekt en is de Eersteling geworden van hen die ontslapen zijn. Dan moeten we er goed op letten dat er staat Eersteling. Er staat niet dat Hij de Eerste is geworden. Als iemand eerste wordt dan heeft voor de anderen niet zoveel te betekenen. Als iemand als eerste een berg heeft beklommen dan moeten de anderen maar zien dat zij ook nog boven komen. Het zou zelfs zo kunnen zijn dat het de anderen allemaal niet lukt om boven te komen, zodat de eerste ook de enige is.

Maar van Jezus staat er niet dat Hij de Eerste is Die uit de doden is opgestaan, ja dan zou het maar afwachten zijn of er nog meer zouden opstaan na Hem. Maar er staat dat Hij de Eersteling is. De eerste van velen. Het woord komt eigenlijk uit de oogst vandaan. Als de oogst rijp was dan ging de boer het land op en haalde een eerste emmer koren van het land. Die eerste emmer werd de eersteling genoemd. Die gaf aan: er komen de komende dagen nog wel duizend emmers koren van het land. Eersteling: eerste van velen.

Jezus is de Eersteling van allen die ontslapen zijn. De Eerste van velen. Die in Hem begrepen zijn, die aan Hem vastzitten. Stel het nu even zo voor: iemand zwoegt in het water om aan de oever te komen. Om zijn middel zit een touw en dat touw hangt meterslang achter hem. En daar zitten allemaal steentjes aan vast. Het water is onstuimig, de kant is steil. Maar die man komt

aan de kant en klimt op de kant. En dan trekt hij het touw ook aan wal. En één voor één komen alle steentjes aan de kant. Zo is Christus als Eersteling de doodsrivier ingegaan. Na Zijn lijden en sterven, Zijn lijden onder de last van onze zonden en de toorn van God. Na Zijn leven gegeven te hebben tot in de Godverlatenheid, tot in de dood. En zo is Hij de doodsrivier ingegaan. En is Hij begraven. En Hij is de doodrivier doorgekomen, het graf doorgekomen en weer opgestaan aan de oever van de wederopstanding. En dan trekt Hij allen die aan Hem vastzitten ook de kant op. Ook de wederopstanding binnen. Gegarandeerd. Hij is er, zij komen er ook, allemaal.

Allen die ontslapen zijn. Ontslapen, eigenlijk staat er: slapen. Dat doe je na een werkdag. Een dag van bezig zijn, zorgen, werken, zwoegen soms. En dan ga je slapen. Ontslapen, dat doen zij die een dag gewerkt hebben, gestreden. Want geloofsleven is werken hoorden we vanmorgen. Je zaligheid werken met vreze en beven. Leven van geestelijke strijd, inspanning. Geloven is geen lift, maar een klim naar boven. De Bijbel zegt niet voor niets: dat zij rusten mogen van hun arbeid. Het sterven van de gelovigen is een rusten mogen, ontslapen.

Er zijn ook anderen: die slapen hun hele leven. Die worden maar niet wakker. Die komen nooit tot geloof en tot de geestelijke strijd. Liggen te slapen en laten alles aan zich voorbijgaan. Zij worden wakker als zij sterven. Ontwaken verschrikt. Slaan hun ogen op in de eeuwige rampzaligheid.

Twee soorten mensen, kerkmensen ook: bij welke hoort u? Bent u nog steeds slapend? Nooit wakker geschrokken om met eeuwig behoud en redding bezig te zijn? Of: bent u ontwaakt in uw leven, jouw leven? Wakker geschrokken in stad verderf. En geloofd, gestreden, gewerkt, gebeden gezwoegd, om straks te ontslapen. Achter Christus aan, ja aan Christus vast. En straks trekt Hij allen die ontslapen zijn achter Zich aan de kant op, in het land der wederopstanding.

Luther zegt: dan loopt Christus langs mijn grafsteen, en Hij ziet mijn naam staan en Hij klopt op mijn steen: Maarten, Maarten, wakker worden. En mijn lichaam zal verrijzen, door Zijn kracht opgewekt. Hij weet al hun graven te vinden, of zelfs als er graf was of mogelijk was. Hij weet alle plaatsen te vinden waar zij zijn. En Hij klopt, Hij roept, Hij kust je wakker. Opstaan. Een nieuwe dag. Een dag van glorie en louter licht. Een dag op de nieuwe hemel en nieuwe aarde. Een dag waar geen nacht meer op volgt. Als hij mij wakker kust met Zijn liefde dan zal ik opstaan en wandelen op de nieuwe hemel en de nieuwe aarde. Even zeker als Jezus is opgestaan, zal Hij ook mij opwekken.

Zo zeker en compleet is mijn verlossing. Ik leer hoe groot mijn verlossing is, zo vast, zo alomvattend. En verlossing helemaal af en vast in

Christus. Een verlossing om zeker van te zijn en me in te verheugen. Tegelijk ligt er de draad van mijn zondekennis naast: wat leef ik aards, wat ben ik bezig voor dit leven op een manier die zo dwaas is, alsof dit het één en het al is. Mijn zondekennis verdiept zich. En daarnaast ligt de draad van dankbaarheid: wat is deze Jezus mijn dank waard. Als Hij dit straks voor mij heeft weggelegd, dan mag Hij nu alles van mij hebben en nemen. Zoveel en zoals Hij wil.

Jezus zal er niet één voorbijgaan van allen die in Hem ontslapen zijn. Ze zitten allemaal aan Hem vast.

Als Hij mij op die dag voorbijgaat en mijn grafsteen overslaat, dan is dat omdat ik Hem voorbij ben gegaan. Hem heb overgeslagen. Omdat ik Hem, met al Zijn rijkdom niet heb verkozen. Maar meer zag in de rijkdom van deze wereld die broos en voorbijgaat. Ik gaf de voorkeur aan 10 tientallen eurocenten in plaats van aan één biljet van honderdduizend euro. Dwaas. En ik ging Hem voorbij, dwaas als ik ben. En Hij gaat dan mijn graf voorbij als Hij er zovelen opwekt tot in de zalige opstanding.

2 de zorg voor ons lichaam

Zalige opstanding. I Corinthe 15:42-44 werkt dat nog wat verder uit. Zalige opstanding, wat is dat? Dat doet Paulus in die verzen door het tegenover elkaar te zetten. Ons lichaam zoals dat nu is, en ons lichaam zoals dat straks zal zijn.

Nu hebben wij een verderfelijk lichaam. Aan verderf onderhevig. Op weg naar het einde. Al zouden we nooit ziek worden, dan nog zouden we zwakker worden en gebreken krijgen. Het proces van afbraak zit erin, sinds de zondeval. Maar dan is het een onverderfelijk lichaam: het wordt niet ouder, het wordt niet gebrekkig, het blijft eeuwig jong en in de kracht van het leven. Na miljoenen jaren is het nog als nieuw.

Nu hebben wij een lichaam in oneer. Niet zoals in de schepping bedoeld. Er zijn of komen handicaps, ziekten. En een mens kan zo aftakelen en aangetast worden door een ziektekiem, een virus, een handicap, aan ogen, oren, benen of waar dan ook. Maar dan is het een lichaam in heerlijkheid. In de glans van het volmaakte. Nooit ziek, nooit aftakeling, maar eeuwig gezond en zonder handicap.

Nu hebben wij een lichaam dat zwak is. Dat niet is opgewassen tegen bepaalde gebeurtenissen. Iets kan je zo aangrijpen dat je lichamelijk en psychisch erdoor geschonden wordt, gekwetst. Vermoeid, verzwakt. Je zou wel willen, maar je kunt niet. Maar dan is het lichaam krachtig. Naar lichaam en geest sterk en helder.

Nu hebben wij een natuurlijk lichaam. Een lichaam als van Adam, dat vatbaar is voor de zonde. Waar de zonde in huis kan houden, en in regeren kan. Maar dan een geestelijk lichaam: vol van de Geest, waar de zonde nooit meer binnenkomt of vat op krijgt.

Zo'n zorg zal Jezus aan mijn lichaam besteden. Mijn lichaam is geen stoffelijk overschot dat de Heere Jezus maar laat voor wat het is en waar Hij iet of nauwelijks naar om zal kijken. Nee, Hij besteed er zo'n zorg aan, dat het in optima forma functioneren zal.

Als Jezus zo'n zorg aan ons lichaam besteden zal, dan mag ik ook wel zorg aan mijn lichaam besteden. Nu al. Kijk, wat mij overkomt dat is wat anders, dat is niet mijn verantwoordelijkheid. En daar weet Jezus ook raad op, op de dag der wederopstanding. Maar wat in mijn verantwoordelijkheid ligt, dat heb ik roeping voor. Om zorg te dragen voor mijn lichaam. Dat is iets anders dan willen pronken met een opgemaakt lichaam dat met kunst en vliegwerk mooi en jong gehouden wordt. Maar dat is zorgen voor een gezonde levensstijl. Daarin past roken niet, vet eten niet, teveel alcohol niet. Overbelasting ook niet. Dat tast mijn lichaam aan. Daarbij hoort voldoende lichaamsbeweging, gezond eten en drinken. Om zorg te dragen voor mijn lichaam, omdat Jezus ook mijn lichaam van waarde acht.

En dat alles onder het teken van vanmorgen: dat ik allereerst zorg draag voor mijn ziel. Dat ik allereerst mijn zaligheid werk met vreze en beven. En in dat verband ook zorg draag voor mijn lichaam.

Maar dan laat de wederopstanding ook licht vallen op de zorg voor mijn lichaam bij mijn begrafenis. Het is opvallend welk woord I Corinthe 15 daarvoor gebruikt. We hebben daar niet het woord begraven gelezen, hoewel het daar wel over ging, maar het woord zaaien. En dat laat wel een bijzonder licht vallen op wat begraven van een christen is. Zaaien.

En zaaien, hoe doet een boer dat? Hoe komt hij dan terug van zijn land? Hij heeft zaad in de grond gebracht, van mais, of tarwe of gerst. Of u in de moestuin van worteltjes en bietjes. En hoe kom je dan terug? Hoopvol. In gedachten zie je al voor je: straks kan ik oogsten: mais van het land, worteltjes, bietjes van de moestuin. Zaaien doe je met de oogst voor ogen, met de verwachting van de oogst. Je hebt het niet in de grond gebracht met de gedachte: dat is kwijt, dat is over, ik zie er nooit meer wat van.

Begraven van een christen is zaaien. Met de oogst in gedachten. De oogst van het opstandingslichaam. Onverderfelijk, in heerlijkheid, krachtig, geestelijk. Als je terugkomt van de begrafenis van een gelovige geliefde is er verdriet, gemis, ontzaglijk. Maar er mag ook verwachting zijn. Uitzien. Nu

hebben wij gezaaid, Christus zal eens oogsten. Dan mag er om de begrafenis een gouden rand zijn.

Mogen we het de apostel niet nazeggen: zo dan mijn geliefden, vertroost elkaar met deze woorden! Mag dat geen troost zijn? Troost om niet in gemis om te komen, te blijven hangen, erin onder te gaan, maar van een gouden rand te voorzien.

Daarom is cremeren ook niet op zijn plaats. Cremeren straalt uit: dit was het dan. Dit was het laatste: de as verstrooid of als herinnering bewaren. Zonder hoop, zonder uitzicht. Cremeren straalt geen hoop uit. Begraven, zaaien straalt hoop uit, verwachting van de oogst. Jezus zal ook het lichaam opwekken. Ook mijn lichaam. Opdat ook ik daar zijn zal en leven zal. Soms kan er haast niet op wachten, kan een heimwee mij zo vervullen, dat uitzien naar dat leven, die volmaaktheid, die glorie. De morgen ach wanneer...? Of hebt u dat nooit?

Dan kun je je afvragen: zal er dan herkenning zijn? Als ook ons lichaam wordt opgewekt, herkennen we elkaar dan ook? Allereerst gemeente, wij zullen dan Christus zien. Dat is het eerste en voornaamste. Ik zal uit mijn vlees Hem aanschouwen zegt Job. Hem, God drieënig. Fontein van heil. Christus, mijn Bruidegom, mijn Zaligmaker, he Lam, staande als geslacht. En Hem zien is de heerlijkheid. Hem zien vervult met heiligheid, vreugde, zaligheid. Wij zullen Jezus zien. Met het blote oog, zo helder, zo nabij, zo zeker.

Maar dan denk ik, met anderen ook wel dat wij elkaar zullen zien en herkennen. Om met elkaar te spreken over Gods wegen en werken. Van elkaar te horen hoe God Zijn genade heeft grootgemaakt. Om samen met al de heiligen te leren bevatten de hoogte, lengte, breedte en diepte van de liefde Gods. Zal wat zijn, om het van Abraham te horen, van Paulus, van Luther en Calvijn, van Hudson Taylor en William Carey, van mijn opa en mijn moeder, de grote werken Gods.

En als ik dan iemand niet tegenkom. Want als ik mensen herken, zal ik ook mensen missen zou je denken. Ja, of misschien werkt dat dan wel niet zo. Of als het wel zo is, zal ik helemaal aan Gods kant staan: God is recht en goed. Zij liefde, genade, rechtvaardigheid en heiligheid zijn in volmaakte harmonie.

3 de zekerheid van ons lichaam

Wat betekent dit nu alles? Wat betekent dit voor Paulus? Deze zekerheid van de zalige opstanding. Is dat iets extra's of iets wezenlijks. Is dat niet meer dan een accessoire. Kan soms: je koopt een auto en dan mag je voor 300 euro aan accessoires uitzoeken. Extraatje. Maar het gaat je natuurlijk

om die auto zelf. Is de zalige opstanding iets extra's? Iets wat erbij komt en wel aardig is, maar meer ook niet?

Paulus geeft aan in I Corinthe 15: dat is voor mij veel meer dan dat. Vers 19: indien wij alleen voor dit leven op Christus zijn hopen, zijn wij de ellendigste van alle mensen. Als we voor na dit leven niks meer te verwachten hebben, geen zalige opstanding dan zijn zo ellendig. Hoezo? Omdat Paulus zelf en omdat van alle gelovigen verwacht dat het christenleven wat kost, lasten oplegt, je kruisdager maakt. Lees maar wat Paulus allemaal heeft meegemaakt omwille van het geloof. En dan zou je dus in dit leven heel wat mislopen aan moois en na dit leven er ook niks voor terug krijgen. Het christenleven is kruisdragen.

Dan denk ik met diep respect aan hen die omwille van het Koninkrijk ongetrouwd blijven. Niet wilden verlopen met een onkerkelijke jongen of meisje en daarom alleen bleven. Of zij die een homofiele gaardheid hebben en om Jezus wil afzien van een seksuele relatie en celibatair leven.

Dan denk ik aan hen die hun carrière hier afbraken om de zending in te gaan. Hier alles opgaven, achter lieten om in armoede te gaan leven in dienst van Gods Koninkrijk.

Maar dat zijn er alles bij elkaar niet zo heel veel, niet de meerderheid van de gemeente schat ik in. Dan denk ik aan anderen, die er hoop ik zijn, en van wie ik er ook één hoop te zijn:

Die met Paulus kunnen zeggen: alle uur in gevaar, in lijden, onder het kruis. Elke dag lijden aan het alleen staan, op het werk, in het gezin, in het huwelijk. En toch hun huwelijk niet willen verbreken. Maar het is zo eenzaam om Christus wil.

Ik sterf alle dagen. Nu zullen er weinig van ons elke dag in gevaar zijn van gemarteld te worden. Maar je kunt wel elke dag aan je sterven denken. Als een teugel tegen al te hebbertig leven. Luther zei: een goed christen denkt elke dag 5 minuten aan zijn dood.

Ik sterf elke dag, aan je eigen plannen, aan je eigen streven, aan je vasthouden aan je eigen plannen. Elke dag leg ik mijn leven weer in Gods hand. Heere, dit ben ik van plan, dit zou ik graag willen, maar ik geef het aan U en laat het aan u over. Elke dag sterven aan je eigenwilligheid en eigenzinnigheid.

Ik sterf elke dag. Aan mijn gemakzucht. Want elke dag is het strijden tegen mijn toegeeflijkheid aan de zonde. Aan het kiezen van de makkelijkste weg, met de groep mee, met mijn vlees mee, om toch maar hier of daarnaar

te gaan kijken of luisteren of naartoe te gaan. Daartegen strijden, elke dag weer.

En ook in Nederland kun je strijden tegen de beesten. Niet letterlijk, maar je kunt dingen horen of zien in de samenleving, een vol stadion, een abortuskliniek; in de omgeving, een dance avond; in je gezin, wat er aan staat, waar ze vol van zijn en alleen maar over hebben. Alsof je de wilde beesten uit de afgrond hoort brullen. En je lijdt eronder, je bidt ertegen, je worstelt ermee. Alsof je tegen de briesende leeuw vecht, zijn invloed, zijn geest die je tegenwalmt. En je kunt niet anders dan worstelen in het gebed voor je kind of kleinkind, je dorpsgenoten, je leeftijdgenoten, land en volk.

Als er toch geen zalige opstanding was..... Waarvoor deed ik het dan? En waarom zou ik het dan doen en hoe zou ik het kunne opbrengen?

Maar er is een zalige opstanding. Zeker weten! Want als je dan tegen elkaar afweegt, dan is alles wat we hier op aarde kunnen meemaken en genieten in de orde van waarde van tussen de 1 en 100 euro. Eén leuk avondje is als 1 euro, een mooie vakantie is als 10 euro, een leuke baan is als 30 euro, een mooi huis is als 35 euro, huwelijk en gezin zijn als 50 euro, gezondheid is als 60 euro, en je leven is als 100 euro. Maar het leven van de opstanding der doden, met Christus en waar God alles en in allen is voor eeuwig, is in orde van waarde van 100.000 euro, miljoen, miljard euro en nog meer.

Als iemand u vraagt: wil jij me deze week 10 euro geven, dan krijg jij volgende week 100.000 euro van mij terug. Ja, wat is dan 10 euro even moeten missen als je volgende week, 100.000, miljoen of miljard euro terugkrijgt. Als Jezus je vraagt: volg Mij en neem uw kruis op, bv. verlies van je baan, of buitengesloten te worden in de groep, of uit huis gezet worden, 10, 25, of 40 euro. Maar je krijgt gegarandeerd de eeuwige heerlijkheid ervoor terug, miljoen euro, dan doe je dat toch....? Denk aan de opstanding der doden. Houd in gedachtenis dat Jezus Christus uit de doden is opgewekt. En dat er een opstanding der doden is. 100.000 of miljoen, miljard euro. Daartegen over valt wat het me nu kost toch in het niet. Calvijn gaat ons daarin voor. In de Institutie heeft hij een apart hoofdstuk gewijd aan 'de overdenking van het toekomstige leven'. Laat de dag ons voor ogen staan waarop de Heere Zijn gelovigen in de rust van Zijn Koninkrijk zal opnemen, van hun ogen alle tranen zal afwissen, hen zal bekleden met het kleed der heerlijkheid en vreugde, hen zal weiden met de onuitsprekelijke lieflijkheid van Zijn genietingen, hen zal opvoeren tot de gemeenschap met Zijn hoogheid en het deelgenootschap aan Zijn zaligheid zal schenken. En daarom heeft

niemand goede vordering gemaakt dan hij die de dag van zijn dood en wederopstanding met vreugde verwacht.

Het is het waard! Dat leven der wederopstanding is het waard, al het lijden, kruisdragen en strijden en alle zelfverloochening hier en nu.

Dan denk ik weleens mbt mezelf en dan schaam ik mezelf wel eens: waarom valt het mij dan zo zwaar? Om echt iets op te geven? Om echt iets te laten schieten? Om een beetje te lijden om Zijns Naams wil. Waarom geef ik zo moeilijk tijd en geld weg voor Zijn Koninkrijk? Waarom kost een stapje terug, kleiner, minder luxe mij zoveel moeite? Waarom is mijn verlanglijstje voor dit leven vaak nog zo lang? Ik zou nog zo graag dit en dat, en hier en daar en zus en zo. Wat merken mijn burens ervan dat ik straks eeuwig ruim 1 miljard krijg om te genieten? Kan ik hier met minder toe en makkelijker iets loslaten? Waarom is welvaart me zo lief? Waarom zijn dure spullen me zo lief? Waarom valt iets afstaan mij zo moeilijk?

Zou de heerlijkheid van het leven der opstanding niet alle leed en alle kruis moeten vergoeden en verzoeten? Wat hier de volle nadruk krijgt. Er is ook een andere kant. Nog een argument om God te dienen. Niet omdat er straks zo veel tegenover staat, maar een ander element. Wat McCheyne zegt. Al zou er geen hemel zijn en geen hel zijn, dan zou ik nog de Heere dienen; want de gemeenschap met Hem onder het kruis vergoedt alles wat ik missen moet en vergoed alle pijn. Liever met Christus lijden dan zonder Christus plezier hebben. God dienen om Wie Hij in Jezus Christus is. Daarom alleen al zou ik Hem volgen en dienen en mijn kruis dragen. Vanwege de zalige gemeenschap met Christus. Herkent u dat? Eén ogenblik met Christus vergoedt tijden van lijden, en dat zijn er zovele ogenblikken met Christus. Hier en nu al. En dan straks ook nog het leven der opstanding. Nog even volhouden.....

Amen